14 Ιουνίου 2014

Το μυστήριο της αγάπης.Μακαριστός Γέρων Αρσένιος Παπατσιώκ

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Ο κόσμος αυτός δεν είναι ένοχος. Εμείς είμεθα ένοχοι, διότι δεν ξέρουμε να τον αγαπάμε και να τον εκτιμήσουμε! Τί κάναμε εμείς γι' αυτό τον κόσμο, εάν γίνεται λόγος να είσέλθουμε λεπτομερώς στον δρόμο της σωτηρίας μας; Τί κάναμε εμείς γι' αυτό τον κόσμο; Αυτό είναι το ζητούμενο!

Ένα ίδρυμα, όπως και ένα έθνος, ζουν μέσω αυτών τών ανθρώπων πού προέρχονται απ' αυτά, διότι μένουν επάνω στον σταυρό του καθήκοντος, χωρίς να υποχωρούν ή να κλονίζεται ή αγάπη τους. Μια μεγάλη αγάπη για τον Θεό απαιτεί μια παντοτινή θυσία. Δεν μπορούμε ποτέ να ζήσουμε, χωρίς προβλήματα και χωρίς βέλη κατευθυνόμενα εναντίον μας! Δεν ακούτε τί μάς λέγει ή Χριστιανική διδασκαλία; «Ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην επί της γης, αλλά μάχαιραν... και εχθροί του άνθρωπον οι οικιακοί αυτού...» (Ματθ. 10, 36). Αλλά όλα αυτά δεν πρέπει να απελπίζουν με κανένα τρόπο τον άνθρωπο. Ακόμη κι όταν ό άνθρωπος προσβάλλεται συχνά απ' αυτές τις δυστυχίες, αυτό δεν σημαίνει ότι θα άπελπισθή στον αγώνα του. Όχι! Ό Θεός γνωρίζει την στενοχώρια σου και μ` αυτές τις συμφορές σέ δοκιμάζει, για να σέ καταστήσει άξιο να στεφανωθείς με την πλούσια και αιώνια Χάρι Του. Αυτό ποθεί ό Θεός να κάνη στην ζωή σου. Να σέ στεφανώσει με τά αμάραντα άνθη του παραδείσου απ' αυτή την ζωή.

Δεν μπορούμε να φαντασθούμε ένα άνθρωπο πού θέλει να σωθεί, άλλ' όμως χωρίς

αρετές. Από πού προέρχονται αυτές οι αρετές; Προέρχονται από την μάχη τών δοκιμασιών, διότι χωρίς μάχη δεν μπορεί να υπάρχει θυσία! Ό Σταυρός έσωσε το ανθρώπινο γένος. Όχι ή δικαιοσύνη του Θεού, ούτε τά θαύματά Του, αλλά ό Σταυρός! Όταν ό Ιησούς σταυρώθηκε, τότε νίκησε τον διάβολο. Ό Σωτήρ θριάμβευσε επί του Σταυρού, ενώ ό διάβολος νικήθηκε κατά κράτος. Επομένως ουδείς χριστιανός είναι απαλλαγμένος, για οποιοδήποτε λόγο, από τον σταυρό του, διότι ή δοκιμασία, αγαπητοί μου, είναι δώρο του Θεού. Δεν είναι οπωσδήποτε μία παίδευσης του Θεού. Αλλά κι αν ακόμη είναι μία παίδευσης καθ' εαυτή, ή σημασία της έγκειται στην δυνατότητα επιστροφής του ανθρώπου προς το καλλίτερο.

Διαπιστώνει ό καθένας μας ότι δεν έρχεται πολύς κόσμος στην εκκλησία. Αλλά ό εκκλησιασμός δεν πρέπει να είναι κάποιο καταναγκαστικό έργο, ούτε να αποτελεί μια ευκαιρία, όπως οι άλλες απασχολήσεις της ζωής μας. Τέτοιος εκκλησιασμός, αντί να ενισχύει, αποδυναμώνει την πίστη και τον ψυχικό δυναμισμό τού ανθρώπου και του προκαλεί σύγχυση. Εξ αιτίας πολλών παραπτωμάτων, φθάνει πολλές φορές σέ σημείο ό άνθρωπος να λέγει στον εαυτό του: «Τί; Μόνο εγώ να πηγαίνω στην Εκκλησία; Βλέπω ότι όλοι σχεδόν δεν πηγαίνουν...». Επομένως, το καλλίτερο είναι να προσευχώμεθα για την επίλυση αυτών τών προβλημάτων απ' αυτούς τούς ανθρώπους. Κι ακόμη, παρακαλώ αγαπητοί μου, να γίνεται αυτή ή προσευχή με μια αληθινή και ειλικρινή αγάπη. Όχι με μια υποκριτική και τυπική αγάπη πού υπάρχει σήμερα σέ πολλούς ανθρώπους. Πρέπει να αισθάνεσαι την ανάγκη ν' αγαπάς.

Κανείς δεν έρχεται δίπλα σου, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο λόγο. Σέ πλησιάζει με την πρόνοια και αγάπη του Θεού, διότι πιστεύει ότι κοντά σου θα βρει κάποια βοήθεια ή εσύ έχεις κάτι να ωφεληθείς απ' αυτόν. 'Ίσως σέ ωφελήσει, διότι μπορεί να έχει κάποια μεγαλύτερη από σένα πνευματική δύναμη. 'Ή, μπορείς εσύ να τον βοηθήσεις, με την έννοια ότι τον υπομένεις και δέχεσαι να συζήτησης μαζί του. Είναι μεγάλο το σφάλμα μας, όταν παροργίζουμε ή διώχνουμε πότε τον ένα και πότε τον άλλο αδελφό μας! Ό Θεός τον υπομένει και αυτόν και τον έφερε στο δρόμο σου να τον υπομείνεις κι εσύ.

Έτσι θα λάβεις απ' αυτόν το στεφάνωμα της αγάπης!
Εάν κάνουμε κάποια καλά έργα, δεν είναι σωστό να τά κάνουμε από υποχρέωση, διότι γινόμεθα σκληροί. Να τά κάνουμε εν ονόματι της αγάπης του Χριστού με τον οποιοδήποτε τρόπο και όσο μπορούμε. Διότι ό Θεός μάς ανέχεται ακόμη σ' αυτή την ζωή, όχι διότι είμεθα άξιοι, αλλά διότι αυτός είναι πολυέλεος και δι' Αυτού το έλεός Του έρχεται στην ζωή μας.

Εάν, επί παραδείγματι κάποιος εχθρεύεται τον συνάνθρωπό του και τον κατακρίνει αδίκως για την συμπεριφορά του, τότε γίνεται ενοχλητικός και στους άλλους

ανθρώπους. ’Αλλά αν σταθεί σέ συνομιλία με τον Θεό, Εκείνος θα του ειπεί μυστικά στην καρδιά του: «Αγαπητέ μου, Εγώ τον αγαπώ αυτόν τον άνθρωπο, έτσι όπως είναι. Έλα με το μέρος μου και αγάπησε τον και εσύ. Γι αυτό και τον κρατάω στην ζωή. Ακολούθησε την δική Μου αγάπη και μή τον μισής εγώ είμαι Θεός και κρατώ κι εσένα σ’ αυτή τη ζωή. Πόσα σφάλματα κάνεις καθημερινά κι όμως Εγώ τά παραβλέπω»;

Αυτός ό εσωτερικός διάλογος, πού γίνεται με ταπείνωση, παρέχει πνευματική ασφάλεια στον αγωνιζόμενο χριστιανό. Ανατέλλει μέσα του με πολλούς τρόπους ή αγάπη, χωρίς την όποια δεν μπορεί να γίνει τίποτε, ακόμη και βουνά αν μπορούσε, να μετακινούσε. Ακόμη κι αν έδινε το σώμα του να καεί και να ξεσχισθεί από τά θηρία για τον Χριστό.

Ελεημοσύνη δεν είναι μόνο να δίνης από το σακουλάκι σου. Ελεημοσύνη είναι να δέχεσαι τον άνθρωπο να καθίσει δίπλα σου, χωρίς να τον απομακρύνεις με τον λογισμό σου. Έχεις κάποιο συνάδελφο, ό όποιος διέρχεται μια συμφορά στην ζωή του. Πρέπει να ξέρης πώς να τον παρηγόρησης, πώς να καταπραΰνεις το πρόσωπό του. Για τούς πτωχούς μπορείς να κάνης μια σύντομη προσευχή: «Κύριε ελέησε τον τάδε», εάν δεν μπορείς κάτι να τού δώσεις, διότι είσαι μέσα στο λεωφορείο κι εκείνος στο πεζοδρόμιο. Το ερώτημα είναι σέ ποιά κατάσταση ευρίσκεται ή καρδιά μας όσον αφορά τον πόνο πού επικρατεί γύρω μας; Το μεγαλύτερο έργο για το όποιο θα απολογηθούμε στην Μέλλουσα Κρίσι, θα είναι αυτό: «Γιατί δεν έδωσα περισσότερη προσοχή στους συνανθρώπους μου»;

Υπάρχει εντολή στην χριστιανική διδασκαλία: Να σέβεται ό άνθρωπος όλη την δημιουργία και ακόμη περισσότερο την ανθρώπινη ύπαρξη, ή οποία είναι κατ’ εικόνα Θεού και ομοίωση. Και ή διεστραμμένη φύσις, είναι γεγονός, ότι σέ προτρέπει να ασχολείσαι μόνο με τά δικά σου ζητήματα και πολύ δύσκολα να ενδιαφερθείς για τον άλλο. Και ή εντολή τού Θεού είναι ακριβώς αυτή: Να θυσιάζεσαι για τον άλλον. Εγώ σάς είπα κάποτε εάν δεν το είπα το λέγω τώρα: Ευρισκόμουν σέ μία κατάσταση, πού μου φαινόταν σαν όνειρο, αλλά μου ήτο τόσο δυνατή σαν να ήτο αληθινή, έτσι ... είχα πεθάνει και κοιτούσα, όπως λέγεται, το νεκρό σώμα μου διότι ή ψυχή ποτέ δεν πεθαίνει. Κοιτούσα τον εαυτό μου στο φέρετρο και όταν το φέρετρο έφθασε και μπήκε στον τάφο, είπα: «Τί ωραία πού είναι να αφήσεις κάτι από τον εαυτό σου έξω από τον τάφο! Αυτό θα σέ βοηθήσει να ζήσης για πάντα». ‘Η ελεημοσύνη είναι κάτι δικό σου και ό Αλέξανδρος Βλαχοούτσα (ρουμάνος συγγραφεύς) έλεγε ότι «όλη ή ‘ Αγία Γραφή είναι έλεος».

Με το να έλεήσης τον ένα ή τον άλλο, αυτό φανερώνει ότι στα πρόσωπά τους συναντάς τον Χριστό . Ακόμη, δεν γνωρίζεις, αν αυτόν πού βοηθάς ίσως να είναι ό ίδιος ό Χριστός με τον ένδυμα εκείνου του πτωχού! Αυτός δεν απλώνει το χέρι να

του δώσεις, αλλά απλώνει ο χέρι Του να σου δώσει την Βασιλεία τών ουρανών και εσύ δεν το αντιλαμβάνεσαι. Και οι άνθρωποι συνήθως ζητούν ένα μικρό νόμισμα.

Αδελφοί μου, κρατήστε μέσα στο μυαλό σας ότι οι ζητιάνοι είναι βιβλικά πρόσωπα.

Περνάτε δίπλα από την θύρα της σωτηρίας σας και είναι τόσο εύκολο να χτυπήσετε και να μπείτε μέσα... Το φοβερότερο είναι ότι περιφρόνησες τον ζητιάνο. Οι ζητιάνοι ουδέποτε θα εξαφανιστούν, για να σου υπενθυμίζουν το καθήκον σου Αλλά και στην Βασιλεία του Θεού, μέσω αυτών θα περάσεις! Μαζεύονται καθ' ομάδες στην άκρη του δρόμου και μοιράζουν, όσα χρήματα ή πράγματα συγκέντρωσαν λέγουν: «Αυτό μου το έδωσε ό τάδε... Μνήσθητι αυτού Κύριε, εν τη βασιλεία Σου...». Κι αυτό έχει άξια. Ό Σωτήρ μας για να μάς ενθαρρύνει μάς είπε: Θα λάβεις εκατονταπλάσια.
Θέλεις να πλουτίσεις; Δώσε κάθε τι πού έχεις! Θα λάβεις έκατονταπλασίονα. Αυτό δεν το λέγω έχοντας παράδειγμα τον εαυτό μου, αλλά αν γνωρίσεις τον βίο του άγιου Ιωάννου του Ελεήμονος, θα συγκλονιστείς!

Ό άγιος Ιωάννης, όταν πήγε στην Αρχιεπισκοπή πού έξελέγη ποιμήν, ρώτησε: «Τί χρήματα σέ χρυσό έχει ή Αρχιεπισκοπή;» και του απήντησαν, ότι έχει τόσα λίτρα χρυσού. «Να τά δώσετε στους πτωχούς» τούς είχε. Όταν άκουσαν τον λόγο του οι οικονόμοι ανησύχησαν και του είπαν ότι θα περιπέσουν σέ έσχατη πτώχεια. Και ό Θεός έστειλε έκατονταπλασίονα εν συγκρίσει μ' αυτά πού έδωσαν. Και όσο έδινε ό Άγιος, τόσο περισσότερα ήρχοντο. Οι οικονόμοι γόγγυζαν πάντοτε. Βλέπεις, ότι ό άνθρωπος δεν παρατηρεί, όταν λαμβάνει, αλλά όταν δίνη. Αλλά ήρχοντο τά αγαθά σέ τακτικά διαστήματα έκατονταπλασίονα.

Είναι λόγια της' Αγίας Γραφής! Εγώ δεν έχω το δικαίωμα να αντιτίθεμαι σ' αυτά τά λόγια. Με την αυθεντία τών θείων αυτών λόγων της Γραφής, συνηθίζουμε να τά εφαρμόζουμε στη ζωή μας χωρίς δυσπιστία. Τά Μυστήρια της Εκκλησίας θεμελιώθηκαν επάνω στα λόγια της Αγίας Γραφής. «Αυτόν πού θα λύσετε εσείς, θα τον λύσω και Εγώ». Με τά λόγια αυτά θεμελιώθηκε το μυστήριο της 'Ιεράς Εξομολογήσεως.

Ηλθε μια κυρία στην Αρχιεπισκοπή να δώσει μια δωρεά. Ό άγιος Ιωάννης την ρώτησε: Τί επιθυμείτε να δώσετε κυρία: Του απήντησε «τόσα». Ό άγιος Ιωάννης περίμενε να λάβει εκατό φορές περισσότερα και, παρότι του έδωσε εκείνη ή κυρία αρκετά, όμως δεν ήταν εκατονταπλάσια, και πάλι την ρώτησε: «Τόσα ήθελες αλήθεια, να μου δώσεις»; Τού απάντησε εκείνη: «Όχι, δεν ήθελα να δώσω τόσα, αλλά ένα αόρατο χέρι έσβησε και έγραψε το ποσό που σου δίνω τώρα».

Τί είχε συμβεί; Οι οικονόμοι δεν έδιναν στους πτωχούς, όσα τούς είχε είπή ό Άγιος.

Έδιναν λιγότερα. Κι αυτά αντιστοιχούσαν με όσα τούς έφερε εκείνη ή γυναίκα. Ό άγιος Ιωάννης τούς επέπληξε: «Βλέπετε ποιός πτωχεύει την Αρχιεπισκοπή!»
Επομένως, ας προσπαθούμε να ζούμε όχι μόνοι μας, αλλά μέσα σέ όλους πού είναι μαζί μας.
Υπάρχει ή πιο ωραία εντολή του Χριστού στο Ευαγγέλιο πού τόσο επίμονα μάς την υπαγορεύει: «Αγαπάτε αλλήλους». Βλέπετε, ότι με κάθε τρόπο πρέπει να ελέγχουμε τον εαυτό μας, εάν έχουμε το αίσθημα αυτό της αγάπης προς όλους τούς ανθρώπους.

Ή πρακτική είναι πιο δύσκολη. Δεν μπορείς να τούς αγαπάς όλους με την ίδια πάντα αγάπη. Καλά, αυτό είναι κατανοητό. ’Αλλά, τουλάχιστον με κανένα τρόπο να μή μισής τούς άλλους. ’Εάν δεν τούς μισής, τότε δεν είσαι μέσα στο νερό, αλλά ανέβηκες στο πρώτο σκαλοπάτι. Ευρίσκεσαι σέ ξηρό μέρος. Και βέβαια τά σκαλιά αυτά φθάνουν μέχρι το τελευταίο πού είναι το σκαλοπάτι της ύψιστης αγάπης. Είσαι ελεύθερος και έχεις την δυνατότητα να ανέβης εάν δεν μισής. Αυτό είναι λοιπόν μια καλή αρχή. Τί είναι μία σκάλα; Δύο επιμήκη χονδρόξυλα πού ενώνονται μεταξύ τους με άλλα μικρότερα. Δηλαδή, εάν πατήσεις στο πρώτο ξύλο, -το πρώτο σκαλί- είσαι σεσωσμένος.

Υπάρχει κάτι ιερό μέσα μας. Ό Θεός μάς το έδωσε, διότι μάς δημιούργησε με την εντολή και την δυνατότητα να αγαπάμε ό ένας τον άλλον. Και κάποια φωνή μάς λέγει μέσα μας: «Γιατί να στέκεσαι μόνο στο πρώτο σκαλοπάτι της αγάπης; Ανέβα πιο πάνω, στο επόμενο. Και τότε πλημμυρίζεις από μία αγάπη, την όποια μέχρι τότε δεν γνώριζες. Αυτή σέ αναπαύει και σέ συμβουλεύει να ανέβης και στο επόμενο σκαλί. Έτσι σιγά-σιγά μπορεί να φθάσει ό άνθρωπος μέχρι το τελευταίο σκαλί της θείας αγάπης, ή όποια είναι σύνδεσμος τελειότητας».

Ό Σωτήρ δεν μάς λέγει ότι τά σκαλιά της κλίμακος είναι τριάντα, διότι αυτή την διδασκαλία μάς την λέγει ό άγιος Ιωάννης ό λεγόμενος της Κλίμακος. Μάς λέγει μόνο: «Αγαπάτε αλλήλους». Μάς παραγγέλλει κατά τρόπο τέλειο και αποφασιστικό. Αλλά εμείς σήμερα έχοντας τόσες δικές μας αδυναμίες και προστριβές με ανθρώπους, ένίοτε χαμηλής χριστιανικής παιδείας, μεταξύ δύο κακών, επιλέγουμε το μικρότερο.

Δηλαδή αφού δεν μπορώ να αγαπήσω τον πλησίον μου, διότι είμαι είτε εγώ εμπαθής, είτε εκείνος, τουλάχιστον να μην τον μισήσω οπότε στέκομαι στο πρώτο σκαλί και όχι μέσα στο τέλμα της απελπισίας και απώλειας μου. Και αν κρατιέσαι με τά χέρια σου από το παραπάνω σκαλοπάτι, αυτό σημαίνει ότι είναι δυνατόν να ανέβης σ' αυτό, διότι το κρατείς με το χέρι σου. Είναι εντολή θεϊκή. Δεν χρειάζεται άλλο πλέον να το σχολιάσουμε κι ας μένουμε τουλάχιστον στην σχέση με τον πλησίον μας λέγοντάς του το «Καλημέρα» και να μην μισούμε κανέναν.

Μάταια κοπιάζουμε να εκτελούμε άλλες χριστιανικές αρετές, εάν δεν έχουμε αδελφικές σχέσεις με τον αδελφό μας. Αδελφοί μου, να γνωρίζετε ότι πρέπει ή καρδιά μας να είναι πάντοτε ελεύθερη προς τον Χριστό. Διότι κι ένας ακόμη μικρός εχθρός, πού τόλμησε να σκαρφαλώσει σέ κάποια περιοχή της καρδιάς μας είναι ικανός να απομακρύνει τον Χριστό από την καρδιά μας, πού είναι ή μόνιμη κατοικία Του.

Δηλαδή, δεν θέλει ό Χριστός να κατοικεί μέσα μας ούτε και ό πιο μικρός νοητός εχθρός μας. Δεν υπάρχει σχέσης και κοινωνία μεταξύ τού καλού και τού κακού. Ό Σωτήρ μάς λέγει: «Να μου δώσης όλη την ζωή σου, όλη την ύπαρξη σου!» και ό διάβολος μάς λέγει: «Εμένα να μου δώσεις μόνο το δάκτυλό σου». Και μ' αύτη την παραχώρηση πού κάνουμε στον διάβολο, μάς κυριεύει τελείους. Ιδού, ευρίσκεται δίπλα σου. Δεν είναι πλέον ό Χριστός κοντά σου, εάν εσύ του έδωσες έστω και το νύχι τού δακτύλου σου!

Γι' αυτό ούτε να συζητής με τον διάβολο. Είναι μεγάλο σφάλμα όταν λέγουν μερικοί: «Τσακώθηκα με τον διάβολο!» Αλλά αρέσει πολύ αυτός ό διάλογος του διαβόλου με τον άνθρωπο. Να προσεύχεσαι, λοιπόν. Αυτός φεύγει μόνο με την προσευχή σου. Εάν αισθάνεσαι ότι σέ βασανίζει σωματικά με κάποιο τρόπο ή κάπως σέ ενοχλεί, προσευχήσου στον Χριστό: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησον με τον άμαρτωλόν». Αύτη την προσευχή να την έχεις πάντοτε στο στόμα και τον νου σου. Όχι όμως αγωνία και ταραχή, αλλά με πραότητα και αυτοσυγκράτηση. Διότι σας επαναλαμβάνω και τώρα, ότι οποιεσδήποτε και να είναι οι αιτίες μιας δοκιμασίας ή μιας στενοχώριας, προέρχονται από τον διάβολο. Ή χάρις του Θεού δεν έρχεται εκεί όπου υπάρχει στενοχώρια, θλίψις και απελπισία, διότι ένας τέτοιος θεϊκός πλούτος δεν μένει σέ άνθρωπο πού δεν γνωρίζει να τον αποθηκεύει μέσα του και τον διασκορπίζει έξω.

Κι αύτη ή χάρις δεν έρχεται να κυριαρχήσει επάνω του, αλλά έρχεται όπου υπάρχει πνευματική ησυχία και όταν ή ύπαρξης του μεταμορφώνει αύτη την χάρι του Θεού με προσωπικές της πρωτοβουλίες μέχρις ότου φθάσει στο μέτρο του τελείου ανθρώπου και γίνει ό ίδιος θεός κατά χάριν. Αλλά το βάθος μιας χαριτωμένης

καταστάσεως στην πνευματική ζωή δεν φαίνεται, αλλά βιούται. Αισθάνεσαι πότε ενοχλείσαι από την υπερηφάνεια. Ή ταπείνωσης όμως δεν γίνεται τόσο αισθητή. Ό άνθρωπος ποτέ δεν λέγει: «Είμαι ταπεινός». Παρ' όλα αυτά όμως αισθάνεται μια εσωτερική χαρά, διότι έχει ένα αίσθημα θερμής αγάπης για τον άνθρωπο και τον κόσμο.

Εάν έχεις ορθολογική σχέση με τον κόσμο, λέγοντας ότι, είμαι ελεύθερος να μή δεχθώ την επίσκεψι του αδελφού μου αυτό δεν σέ καταξιώνει πνευματικά. Είναι ένα μικρό κέρδος, χωρίς κάποιο αληθινό περιεχόμενο. Πρέπει να τον αγαπώσης αληθινά με όλη την καρδιά σου. . Στρατηγικά σάς δίνω μία συμβουλή: Δεν μπορείς ν' αγαπώσης τον εχθρό σου από την πρώτη στιγμή Όμως μείνε στο σκαλί τουλάχιστον να μην τον μισής. Και εάν σέ εύρη ό θάνατος, χωρίς το μίσος κατά του αδελφού σου, τότε γνώριζε ότι πεθαίνεις ώς φίλος του εχθρού σου και ή χάρις του Θεού θα σέ συνοδεύει. Να γνωρίζετε ότι το μίσος κατά του αδελφού μας είναι διαβολικό. Έρχεται συχνά ό λογισμός και σου λέγει: «'Άχ τί θα του έκανα!» Αγαπητέ, τις δέκα εντολές δεν πρέπει να τις μάθουμε, όπως κάποτε στο σχολείο. Πρέπει με κάθε τρόπο να εφαρμόσουμε αυτές τις εντολές.

Πηγαίνοντας στον Πνευματικό να του λέγεις ότι δεν ξεπλήρωσες την τάδε εντολή, ότι σου συνέβη το τάδε περιστατικό, ή ή τάδε κατάστασης πραγμάτων σέ εμπόδισε. Θα το εξήγησης γιατί δεν μπόρεσες, οπότε θα έχεις τά ελαφρυντικά, αλλά με κανένα τρόπο να μή πιστεύσης ότι είσαι απαλλαγμένος τελείως, διότι προέκυψε κάποιο περιστατικό και εσύ δεν εφήρμοσες την εντολή. Εργάστηκες την Κυριακή.

Αλλά ή εντολή της Εκκλησίας είναι να μην εργάζεσαι. "Όμως κάποιο γεγονός σέ ανάγκασε να έργασθής. Δεν θα πρέπει να σέ επιπλήξω, αλλά είναι ανάγκη να το εξομολογηθείς αυτό και ίσως ό Πνευματικός να μή σέ κανονίσει. Δύο άτομα αποφάσισαν να επισκεφτούν τά Ιεροσόλυμα. Πήγαιναν με τά πόδια, με δύσκολες συνθήκες, διότι δεν υπήρχαν τότε μέσα μεταφοράς. Βαδίζοντας για τά Ιεροσόλυμα, μπήκαν να φιλοξενηθούν κάπου όπου εύρηκαν πολλούς εκεί αρρώστους.

Προσπάθησαν και οι δύο και τούς βοήθησαν, όσο μπορούσαν. Αλλά ένας απ αυτούς είπε:

Εγώ δεν πηγαίνω στα Ιεροσόλυμα, διότι δεν μπορώ να εγκαταλείψω τούς ασθενείς.
Γιατί, αγαπητέ μου, αφού έτσι αποφασίσαμε.
Και αναχώρησε ό άλλος μόνος του και έφθασε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί υπήρχε πολύ κόσμος και συνωστισμός, λόγω της Αναστάσεως του Χριστού.

Μπαίνοντας ό προσκυνητής στην εκκλησία με μεγάλη δυσκολία από την κυρία είσοδο, αντίκρισε στο ‘Ιερό Βήμα τον συνοδοιπόρο του πού είχε μείνει πίσω για να περιποιηθεί τούς ασθενείς. Ανάμεσα στις δύο καλές πράξεις -το προσκύνημα και τούς αρρώστους- διάλεξε την μεγαλύτερη. Αυτός πού φρόντισε τούς ασθενείς επιθύμησε να φθάσει στην κορυφαία βαθμίδα της Άγιας Γραφής, πού είναι ή αγάπη. Ή εντολή της αγάπης είναι ύψιστη εντολή, γι’ αυτό και επιμένει πολύ σ’ αυτήν ό Σωτήρ μας. Όποτε προέρχεται δικαιολογημένα ή εξής ερώτηση, την όποια πρέπει να θέσουμε όλοι μας, ό καθένας στον εαυτό του: «Αγαπώ ή δεν αγαπώ»; Είναι εντολή του Χριστού, αγαπητέ μου!

Και μή νομίζετε ότι ό Χριστός μίλησε μόνο για εκείνο τον αιώνα, στην εποχή δηλαδή τών Αποστόλων. ’Όχι. Μίλησε για όλους τούς αιώνες και τις εποχές. Και εμείς έχουμε το πολύτιμο προνόμιο να είμεθα χριστιανοί. Δεν ακολουθούμε όπως άλλοι άνθρωποι, πού ζουν μακράν του Χριστού, τον Βούδα, ή άλλες ειδωλολατρικές θεότητες.

Ακολουθούμε, με την άπειρη ευσπλαχνία του Θεού, τον Ιησού Χριστό μας.
Βάλετε καλά στο μυαλό σας ότι ή αγάπη είναι κριτήριο της μελλούσης Κρίσεως. Το Ευαγγέλιο πού διαβάζουμε την Κυριακή της Μελλούσης Κρίσεως αυτό είναι: «Επείνασα γάρ και έδώκατέ μοι φαγείν, έδίψησα και έποτίσατέ με, ξένος ή μην και συνηγάγετέ με... ήσθένησα και έπεσκέψασθέ με...» (Ματθ. 25, 35-36). Δεν ομιλεί για άλλες υποθέσεις ή δεν ξέρω τί άλλο. Ομιλεί μόνο για την αγάπη.

Γιατί μισείς τον αδελφό σου; Αποδεικνύεις με τη στάσι σου ότι δεν τον αγαπάς, ότι δεν τον σέβεσαι σαν μία ανθρώπινη ύπαρξη. Από την στιγμή πού τον μισείς, δεν τον αναγνωρίζεις, ώς ανθρώπινο πρόσωπο. Κι αυτό αρκεί να μάς καταδικάσει.
Κακολογείς με τόση ευκολία και με τον ενδόμυχο λόγο σου. Και αν ακόμη ρωτηθείς απαντάς: «Και τί μόνο εγώ κακολογώ; Στο κάτω-κάτω του αξίζει». Σάς λέγω όμως ότι αυτό είναι μια μεγάλη αμαρτία. Όχι πλέον δεν τον αγαπάς, αλλά και τον εχθρεύεσαι, τον μισείς. Τότε διαπράττεις έγκλημα και όχι αγάπη.

Όταν προσευχώμεθα για κάποιον ό όποιος δεν γνωρίζει ότι εμείς προσευχώμεθα στον Θεό γι αυτόν, τότε ό Θεός χάριν της άγαπητικής προσευχής σου πού κάνεις γι’ αυτόν τον βοηθεί. Εσύ μ’ αυτόν τον τρόπο έκπληρώνεις την εντολή της αγάπης και γίνεσαι σωτήρας κάποτε, κάπου, για κάποιον. Εσύ να συνεχίζεις να τον μνημονεύεις και ό Θεός θα τον βοηθήσει, διότι ακούει την προσευχή σου.

Εάν μνημονεύεις κάποιον, ζεις μαζί με όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα με τούς αδελφούς σου εν τη ιδία πίστη του Χριστού. Και είναι υποχρεωμένοι προς αυτούς πού προ-σεύχονται για την σωτηρία τους, κατά ένα άγνωστο σ’ εμάς τρόπο πού

τον ξέρει μόνο ό Θεός.

Εκτός από την προσευχή, κράτησε και καλές σχέσεις με τον άνθρωπο. «Πέταξέ του» ένα χαμόγελο, για να ίδή ότι δεν είσαι εχθρός του. ’Όχι μυκτηρισμό. Αν εκείνος σέ προκαλεί. εσύ χαμογέλασε του ειρηνικά.

Αγαπητέ μου’ εγώ ανέφερα μία αλήθεια. Εσύ όμως να μην ευρίσκεσαι έξω από αυτή την αλήθεια. Εάν σέ έβλαψε ή σέ στενοχώρησε αυτή ή άποψης μου, για την αλήθεια της αγάπης, δεν φταίω εγώ. Το φταίξιμο είναι δικό σου, διότι δεν είσαι με την αλήθεια.
Δεν μπορούμε να διαμορφώνουμε νόμους δικούς μας για την αγάπη. Ή εντολή: «Να αγαπάς» είναι για όλους. Τί να κάνουμε διότι ή απάντησης είναι αυτή: Υπάρχει και παράδεισος και κόλασης. Δόθηκε ή δυνατότητα στον καθένα να μή πάει στην κόλαση και παρ’ όλα αυτά εκείνος επήγε στην κόλαση. Τί να κάνουμε; Εμείς κάνουμε το χρέος μας να αγαπάμε, διότι κι αυτούς πού είναι στην κόλαση τούς αγαπά ό Θεός. ’Αλλά ή αγάπη του Θεού τώρα τούς μαστιγώνει στην κόλαση. Εκεί τούς κρατεί ή δικαιοσύνη τού Θεού. Ή κόλασης είναι μεγάλος πόνος για τον Θεό της αγάπης. Αυτοί αντιλαμβάνονται ότι τούς αγαπά ό Θεός και αυτό ακριβώς τούς βασανίζει. Και λένε οι κολασμένοι- «Κοίτα, και τώρα ακόμη μάς αγαπά σκέψου πόσο θα μάς αγαπούσε αν τον άκολουθούσαμε». Και τί δεν έκανε ό Χριστός για να σώση τούς ανθρώπους από την κόλαση;!
Πρόσεχε, αγαπητέ μου! Κάναμε ένα διάλογο, όσον αφορά την σωτηρία. Γιατί βαδίζεις στο οποιοδήποτε μονοπάτι και δεν άκολουθείς την πεπατημένη οδό πού οδηγεί στην άνω ‘Ιερουσαλήμ; Σ’ αυτό τον δρόμο τραυματίζεσαι από μερικές αιχμηρές πέτρες, αλλά μην εγκαταλείπεις την πορεία σου εξαιτίας τών ματωμένων πληγών σου. Να τις επιδένεις, αλλά μην παρεκκλίνεις απ’ αυτό τον δρόμο, διότι ή Χάρις του Θεού δεν έρχεται από όλους τούς δρόμους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΨΥΧΩΦΕΛΕΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΥΜΑΝΟ ΓΕΡΟΝΤΑ ΑΡΣΕΝΙΟ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ.

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr